

„Říkal jsem si, kdy se tu objevíš,“ zamračil se seržant, když si s ním Mikuláš vyžádal setkání. Na Sezemu ani nepohlédl, jako kdyby vůbec neexistoval. „Pojď za mnou.“

Zavedl je do prázdné místnosti ve strážnici u brány vedoucí na Hradčany, kterou měl na starosti spolu s místní posádkou. Jak praktické pro trpaslíka, který měl dům hned na opačné straně, pomyslel si Mikuláš.

Ve strohé komnatě byla jediná stolička, na kterou se posadil seržant sám. Nebo spíš rozvalil: nebyl to žádný mladík a s postupujícími léty se stal poněkud tělnatým. Oba dva návštěvníci tedy zůstali stát.

„Tak co chceš?“ zahalekal zbrojnoš. „Vím, že čmuchaš pro Veličenstvo, spolu s tím malomocným. A samozřejmě vím, co hledáte. Ale já to nemám.“

„Přirozeně,“ potvrdil Mikuláš. Ten muž rozhodně nevypadal jako vrah – pohyboval se s obtížemi a zbrojřova žena popsala nočního návštěvníka u Prkoše jako vysokého a štíhlého, takže by musela být slepá nebo pomatená, aby tím myslela zrovna otlého seržanta.

Přesto se musel ujistit; ostatně Robert vždycky zdůrazňoval, že vyšetřovatel nesmí dělat závěry předem.

„Včera jsi strávil celý den tady?“ nadhodil. „V kolik hodin ses vracel domů?“

„Ušetřím ti práci,“ zavrčel seržant. „Byl jsem na strážnici skoro až do půlnoci, dlouho poté, co jste s mými kluky objevili mrtvého ochutnávače. Rádi ti to potvrdí.“

Pokud ovšem budou mluvit pravdu, dodal Mikuláš v duchu.

„Mluvíš o něm, jako bys ho ani neznal,“ upozornil. „Přitom jsem pochopil, že jste si byli docela blízcí.“

„Blízcí?“ Seržant zaburácel smíchy. „Jakože jsme se vodili za ručičku a vykládali si básničky? Párkrát jsme spolu hráli kostky. Párkrát vrhcáby.“

Sezema se zatvářil znechuceně a otevřel ústa, aby něco prohlásil, ale Mikuláš ho předběhl: „Dlužil ti peníze?“

Seržant na okamžik zaváhal. „To si piš, že dlužil,“ připustil neochotně. „A jsou to peníze, které už se mi nikdy nevrátí. Ale takové už je riziko hry.“

„Navíc předpokládám, že ti svoje dluhy nějak splácel. Jistě nebyla náhoda, když se u jednoho stolu scházel velitel přilehlé brány a různí kupci. Platili vám s Prkošem něco? Za to, že jste jim zjednodušili přístup na Hrad?“

Seržant probodl Mikuláše pohledem. „Ještě slovo a půjdeme si to vyříkat na nádvoří, chlapečku. Nebudeš urážet mou čest.“

Prý čest, ušklíbl se Mikuláš v duchu. Nahlas však nasadil omluvný tón. „Nechtěl jsem se tě nijak dotknout a po tvých postranních dohodách mi nic není. Král mě pověřil důležitějším úkolem. Zajímají mě spíš ti kupci. Přesněji řečeno dva překupníci s ostatky. Bratři, pokud se nemýlím.“

Strážný opatrně přikývl a zdálo se, že se trochu uklidnil. „Co s nimi?“ opáčil. „Viděl jsem je dvakrát, pokaždé nám přinesli ukázat nějakou svou kost. Dokonce si chtěli vsadit ostatek místo stříbra, ale nejsem farář, abych pod zvětšovací sklem zkoumal jejich pravost.“

„Vypytať se na něco?“

„Vypytať se na všechno. Kdy se zavírá brána, kde je královský palác, co je zač která věž... A pak se zvlášť vyptávali na hřeb našeho Spasitele, když se o něm zmínil ten pitomec klenotník. Nepřikládal jsem tomu velkou váhu, ostatně obchodovali s ostatky.“

„Nenapadlo tě, že by ho chtěli ukrást?“

„Ukrást?“ zopakoval nevěřicně seržant. „Králí přímo pod nosem, nějaká dvojice mizerných kupčků? Přinejlepším po něm mohli zamžourat okem někde zdálky z davu...“

„Chápu,“ připustil Mikuláš. „Mám poslední otázku.“

„Chvála Kristu,“ zamumlal strážný.

„Pustili jste včera večer Prkoše hradní bránou ven? Tvoji muži nám tvrdili, že nikoho takového neviděli, ale...“

„Stačilo,“ zasyčel seržant a ukázal ke dveřím. „Na takové nesmysly nemám čas.“